

Înfrângerea lui Satana

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Ei l-au _____ prin sângele Mielului și prin cuvântul _____ lor și nu și-au iubit _____ chiar până la moarte.” (Apocalipsa 12:11)

Capitolul 12 introduce a doua secțiune a cărții Apocalipsa, secțiunea care tratează despre sfârșitul timpului. Dacă prima parte descrie luptele spirituale ale bisericii de pe parcursul erei creștine, a doua parte se ocupă de evenimentele din preajma revenirii lui Hristos și a instaurării Împărăției lui Dumnezeu.

Capitolul 12 urmărește să ne prezinte fondul pe care se desfășoară criza finală din istoria lumii. El ne spune că evenimentele din timpul sfârșitului fac parte din conflictul cosmic dintre Hristos și Satana, aflat în plină derulare.

În cartea Apocalipsa, Satana este arhivrajmașul lui Dumnezeu și al poporului Său. Satana este o ființă reală, este cauza tuturor relelor și a oricărei rebeliuni din univers. El știe că ultima lui șansă este să câștige bătălia finală împotriva lui Dumnezeu. De aceea, toate eforturile lui se îndreaptă către pregătirile pentru acest eveniment.

Viziunea din Apocalipsa 12 urmărește să-i dea poporului lui Dumnezeu asigurarea că Satana este un dușman înfrânt. Același Hristos care l-a învins pe Satana în timpul lucrării Sale pe pământ, pe cruce și apoi după înălțarea Sa, îl va învinge și la sfârșit. Singura speranță a poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului este Hristos.

**1. Care sunt cele două semne mari pe care le vede Ioan în viziune?
Cine este femeia și ce aflăm din acest pasaj?**

Apocalipsa 12:1-4 _____

Femeia apare în Biblie ca simbol al poporului lui Dumnezeu (2 Corinteni 11:2). Femeia castă îi reprezintă pe credincioșii devotați, iar femeia desfrânată îi reprezintă pe credincioșii apostatați. Înainte de Golgota, femeia din Apocalipsa 12 este simbolul Israelului din Vechiul Testament, prin care Mesia a venit în lume (Apocalipsa 12:1-5); în versetele 13-17, este simbolul bisericii creștine.

Femeia aceasta este înfățișată a fi învăluită în soare și având luna sub picioare. În Biblie, soarele poate reprezenta slava lui Hristos (Matei 17:2; Apocalipsa 1:16) și a poporului Său (Matei 13:43). Luna, ca oglindă a soarelui, arată către făgăduințele din Vechiul Testament care prefigurează Evanghelia.

Următorul semn pe care îl vede Ioan în viziune este marele balaur roșu. Mai târziu, balaurul este identificat cu numele Diavolul și Satana, șarpele cel vechi (Apocalipsa 12:9). Textul spune că el trage după el cu coada a treia parte din stelele cerului și le aruncă pe pământ. Coada este un instrument simbolic al minciunii (Isaia 9:14,15; Apocalipsa 9:10). După ce a căzut din poziția lui înaltă din cer (Isaia 14:12-15), Satana a reușit să amăgească o mare parte dintre îngerii cerești, care au devenit spirite rele (2 Petru 2:4; Iuda 6) și aliații lui în opoziția față de Dumnezeu și față de mântuirea realizată de El de-a lungul mării lupte.

2. Ce legătură există între Geneza 3:15 și scena în care șarpele cel vechi încearcă să distrugă sămânța femeii?

Apocalipsa 12:1-5,9 _____

Satana l-a așteptat pe Pruncul Mesia încă de la început ca să-L distrugă. Scena se încheie cu câteva instantanee: Mesia Se naște în cele din urmă, balaurul nu reușește să-L distrugă, iar Copilul este „răpît la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 12:5).

Potrivit cu Apocalipsa 12:11, cum pot credincioșii lui Dumnezeu să-l învingă personal pe Satana? Ce încurajare îți aduce gândul că Hristos l-a biruit deja?

Luni, 18 februarie

Alungarea definitivă a lui Satana din cer

3. Ce i se descoperă lui Ioan despre războiul din cer? Ce fel de război este acesta, care s-a încheiat cu alungarea lui Satana din cer?

Apocalipsa 12:7-9 _____

Satana a fost alungat din cer la începutul mării lupte, când s-a răzvrătit împotriva guvernării lui Dumnezeu. Intenția lui a fost să pună mâna pe tronul din cer și să fie „ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:12-15). Revolta lui a fost deschisă, dar a fost învins și apoi aruncat pe pământ. Prin amăgirea primului cuplu de oameni, și-a însușit stăpânirea asupra lumii noastre (Luca 4:6). În această calitate (Ioan 12:31), a avut acces la cer pentru a participa la consfătuiri ca reprezentant al acestei planete (Iov 1:6-12), până ce a fost biruit de Isus la cruce.

Prin moartea Sa, Isus a recuperat ce se pierduse, iar caracterul lui Satana a fost dat în vileag înaintea întregului univers. „Satana a văzut că masca sa a fost smulsă. Guvernarea sa fusese descoperită înaintea îngerilor necăzuți și înaintea universului ceresc. El se descoperise ca ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el se rup-

sese cu totul de simpatia ființelor cerești. De aici înainte, lucrarea lui avea să fie restrânsă” (Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 761). În fața întregului univers, stăpânirea asupra pământului l-a revenit lui Isus, care a fost proclamat stăpânul legitim al pământului (Efeseni 1:20-22; 1 Petru 3:22).

În momentul acela, Satana și îngerii lui au fost alungați definitiv din cer. Isus a prevestit acest eveniment: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară” (Ioan 12:31).

Prin această judecată rostită în dreptul lui Satana, „au venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui” (Apocalipsa 12:10). Până în ziua aceea, Satana mai are încă putere, deși limitată, și le poate face rău credincioșilor lui Dumnezeu de pe pământ, însă este conștient că „are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12). În această vreme puțină, el face tot posibilul să producă durere, suferință și haos pe pământ.

Care este singura cale de a ne apăra de Diavolul? (Vezi Apocalipsa 12:11.)

Marti, 19 februarie

Războiul de pe pământ

4. Fiindu-i interzis accesul la cer, Satana își continuă atacul împotriva bisericii în cele 1 260 de zile profetice. Ce a făcut Dumnezeu pentru biserică în perioada aceasta?

Apocalipsa 12:13,14 _____

„Alungarea lui Satana din poziția de pârâș al fraților în cer s-a realizat prin marea lucrare a lui Hristos de jertfire a vieții Sale. În

ciuda opoziției persistente a lui Satana, planul de răscumpărare a fost îndeplinit. (...) Satana, știind că până la urmă va fi deposedat de imperiul pe care și l-a însușit în mod fraudulos, a decis să nu se dea înapoi de la nimic pentru a distruge cât mai multe dintre ființele create de Dumnezeu după chipul Său. El l-a urât pe om fiindcă Hristos i-a arătat atâta dragoste iertătoare și milă și este acum gata să meargă la el cu tot felul de amăgiri prin care să-l ducă la pierzare; el și-a adus hotărârea la îndeplinire cu energie sporită din cauza stării lui disperate” (Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy*, vol. 3, pp. 194–195).

Satana își continuă activitatea pe pământ, vărsându-și mânia asupra bisericii lui Hristos. Însă ea beneficiază de protecția divină în pustie în perioada profetică de 1 260 de zile, în așteptarea revenirii lui Hristos. Perioada de persecuție condusă de Satana este amintită de două ori în Apocalipsa 12, în versetele 6 și 14. Ambele fac referire la perioada de activitate a cornului mic menționat în Daniel 7:23-25. În profeția biblică, zilele reprezintă ani (vezi Numeri 14:34; Ezechiel 4:6). Perioada istorică ce corespunde cel mai bine acestei perioade profetice este intervalul 538–1798 d.Hr., perioadă care începe cu recunoașterea de către împăratul Iustinian a episcopului Romei ca autoritate supremă și corespunde începutului Evului Mediu. În tot acest timp biserica Romei, o putere ecleziastică, a dominat lumea occidentală, până când Revoluția Franceză a pus capăt dominației ei asupritoare.

La finalul perioadei profetice petrecute de femeie în pustie, Satana își reia atacul asupra ei. Balaurul aruncă din gură apă ca un râu ca să o înece (în Biblie, năvălirea vrăjmașului este asemănată cu un râu care inundă țara – Isaia 59:19), însă pământul dă ajutor, înghite apele și o salvează pe femeie, oferindu-i adăpost.

Gândește-te cât a durat persecuția! De ce crezi că durează unele lucruri atât de mult (ca de exemplu, așteptarea revenirii lui Hristos)?

5. Cu cine se războiește Satana la sfârșitul timpului?**Apocalipsa 12:17** _____

Cuvântul „rămășița” se referă la cei care îi rămân credincioși lui Dumnezeu atunci când majoritatea renunță la credință (1 Împărați 19:18; Apocalipsa 2:24). La sfârșitul timpului, când cei mai mulți locuitori ai pământului vor trece de partea lui Satana, vor exista oameni care îi vor rămâne fideli lui Hristos și asupra cărora Satana își va vărsa toată furia.

6. Care sunt cele două caracteristici ale rămășiței? Cum putem să ne dăm seama dacă facem parte sau nu din ea?**Apocalipsa 12:17** _____

Rămășița de la sfârșitul timpului păzește poruncile lui Dumnezeu. Elementul-cheie al primelor patru porunci este închinarea. Întrebarea principală în criza finală va fi: „Cui să mă închin?” Oamenii, în majoritatea lor, vor alege să se închine chipului fiarei, dar va exista o rămășiță care se va închina Dumnezeului Creator (Apocalipsa 14:7), calitate spre care arată explicit porunca a patra. Din acest motiv, noi credem că porunca a patra va juca un rol esențial în criza finală.

A doua caracteristică a rămășiței din timpul sfârșitului este faptul că ea ține „mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 19:10), mărturie despre care ni se explică în același verset că este „duhul prorocii”. Pe timpul lui Ioan, expresia „duhul prorocii” însemna darul profeției. Expresia „mărturia lui Isus” se referă la faptul că Isus își dă

mărturia prin darul profeției, așa cum a dat-o prin Ioan (Apocalipsa 1:2). Apocalipsa ne dezvăluie faptul că darul profeției va fi prezent la sfârșitul timpului în poporul lui Dumnezeu cu scopul de a-l ghida în acea perioadă dificilă când Satana va face tot posibilul ca să-l înșele și să-l distrugă. Noi, adventiștii, am primit acest dar prin activitatea și scrierile lui Ellen G. White.

Care consideri că sunt descoperirile cele mai importante pe care le-am primit prin „duhul profeției”? Ce îndatoriri ne revin persoanelor și colectiv în urma primirii acestui dar?

Joi, 21 februarie

Strategia ultimă a lui Satana

Apocalipsa 12:17 evidențiază o schimbare de strategie în planurile lui Satana de a-i câștiga de partea lui pe locuitorii pământului și de a-i înșela chiar pe urmașii credincioși ai lui Hristos. Pe parcursul istoriei creștine, el a încercat să pună piedici lucrării lui Dumnezeu de mântuire, recurgând în principal la forță și persecuție. Istoria ne demonstrează că strategia aceasta nu a fost total eficientă. De aceea, în ultimul atac împotriva rămășiței din timpul sfârșitului, Satana adaugă la constrângere înșelăciunea.

Este semnificativ faptul că nu întâlnim deloc verbul „a înșela” în secțiunea istorică a cărții (Apocalipsa 4–11), dar îl întâlnim frecvent în secțiunea escatologică (Apocalipsa 12–20), acolo unde este descrisă activitatea lui Satana în vederea pregătirii bătăliei finale. Cu acest cuvânt se deschide și se încheie descrierea acestei activități (Apocalipsa 12:9; 20:7-10).

7. În ce constă înșelăciunea de la sfârșitul timpului?

2 Tesaloniceni 2:8-12 _____

Apocalipsa 13 – 20 ne dezvăluie că, în eforturile lui de a câștiga lumea de partea lui, Satana contraface adevărul lui Dumnezeu și lucrarea Sa de mântuire. În Apocalipsa 13, se formează o triplă coaliție între balaur și cei doi aliați ai lui: fiara ridicată din mare (Apocalipsa 13:1-10) și fiara ridicată din pământ (Apocalipsa 13:11-18). Această triadă diabolică apare în antiteză cu Trinitatea divină (Apocalipsa 1:4-6). În tot restul cărții, membrii acestei triade satanice fac front comun ca să pună piedici lucrării lui Dumnezeu în lume, să-i înșele pe oameni și să-i atragă de partea lor în criza finală (Apocalipsa 16:13,14; 19:20; 20:10). Apocalipsa ne dezvăluie că înșelăciunea de la sfârșitul timpului va fi atât de mare, încât majoritatea locuitorilor planetei o vor accepta.

De două ori apare în Apocalipsa apelul la înțelepciune și la discernământ spiritual pentru a distinge amăgirile lui Satana din timpul sfârșitului și pentru a le rezista (Apocalipsa 13:18; 17:9). Despre ce fel de înțelepciune este vorba aici? Cum o putem obține, potrivit cu Iacov 1:5?

Vineri, 22 februarie

Un gând de încheiere

Capitolul 12 din Apocalipsa îi transmite poporului lui Dumnezeu că evenimentele din timpul sfârșitului fac parte din marea luptă dintre Hristos și Satana. Cartea le aduce la cunoștință celor credincioși că se confruntă și se vor confrunta și mai serios în viitor cu un dușman versat și furios. Pavel ne atrage atenția că în timpul sfârșitului lucrarea lui Satana se va face „cu tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pen-

tru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți” (2 Tesaloniceni 2:9,10).

Apocalipsa ne îndeamnă să luăm viitorul în serios și să facem din dependența de Dumnezeu prioritatea noastră și ne asigură că Satana, deși este puternic și versat, nu are destulă putere să-L învingă pe Hristos (Apocalipsa 12:8). Singura noastră speranță se găsește în Singurul care l-a înfrânt. El ne-a promis că va fi cu urmașii Lui credincioși „în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, cap. 32, „Capcanele lui Satana”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Numeri 2–8

1. Când trebuia să pornească tabăra leviților în ordinea deplasării poporului?

2. Ce se făcea cu perdeaua dinlăuntru la pornirea taberei?

3. Ce trebuiau să facă și să rostească Aaron și fiii lui „peste copiii lui Israel”?

4. Câți ani trebuiau să slujească leviții?

Istoria mântuirii, cap. 52

5. Ce s-a întâmplat cu cei care își bazaseră credința pe părerile altora, nu pe Cuvântul lui Dumnezeu?

Partea I: PRIVIRE GENERALĂ

Textul-cheie: Apocalipsa 12:11

Pasajul studiat: Apocalipsa 12 acoperă întreaga eră creștină și include câteva frânturi de imagini din războiul universal aflat în spatele conflictelor de pe pământ.

Introducere: Apocalipsa 12 înfățișează istoria Israelului din Vechiul și din Noul Testament în patru etape:

1) perioada de dinaintea nașterii lui Hristos, cu o scenă în care Israelul este reprezentat printr-o femeie (Apocalipsa 12:1,2) și cu imaginea alungării lui Satana din cer (vers. 3,4);

2) nașterea, înălțarea și întronarea lui Hristos, cu o nouă imagine a războiului din cer, de data aceasta din perspectiva răstignirii Sale (vers. 5,7-11);

3) istoria bisericii creștine între cele două venituri ale lui Isus, cu accent pe persecutarea bisericii în Evul Mediu (vers. 6,13-16);

4) experiența rămășiței din timpul sfârșitului în contextul conflictului final al istoriei pământului (vers. 17).

Temele studiului:

I. Ce se întâmplă când apar personaje noi în Apocalipsa?

II. Natura conflictului cosmic

III. Aplicarea principiului zi-an

IV. Conceptul biblic de rămășiță

V. Mărturia lui Isus

Aplicația pentru noi: Biblia ne descoperă existența conflictului cosmic. Cum ne schimbă cunoașterea acestui fapt concepția despre lume și modul în care găsim un sens și un rost în ea? Cum ne schimbă el concepția despre caracterul lui Dumnezeu?

Partea a II-a: COMENTARIU

Temele principale ale studiului 8 pe larg:

Apocalipsa 12 descrie istoria și experiența bisericii de la nașterea lui Hristos (vers. 5) și până la ultima criză din istoria pământului (vers. 17).

Ea pregătește terenul pentru prezentarea evenimentelor din timpul sfârșitului începând de la Apocalipsa 13 înainte (vezi studiul de săptămâna viitoare pentru detalii despre Apocalipsa 13).

I. Ce se întâmplă când apar personaje noi în Apocalipsa?

În cartea Apocalipsa, se folosește un procedeu literar important. Când apare în relatare un personaj nou, scriitorul oprește firul narațiunii și oferă o descriere vizuală a personajului și puțin din trecutul lui. Acest „stop-cadru” îl ajută de multe ori pe cititor să-l identifice. După această introducere, este prezentat rolul lui în istoria mai amplă.

În capitolul 1, Isus apare pentru prima oară ca personaj în viziune (vers. 12-18 [mai înainte Îi este amintit doar Numele: vers. 5,9]). Este aici o descriere vizuală a Lui (vers. 12-16) și puțin din istoricul Lui (vers. 17,18), iar în viziune sunt descrise acțiunile Lui (Apocalipsa 2 și 3). În capitolul 11, cei doi martori sunt prezentați prin același procedeu (vers. 3-6), după care sunt descrise acțiunile lor în contextul viziunii (vers. 7-13).

În deschiderea capitolului 12 apar două personaje noi (vers. 1-4). Mai întâi este o descriere vizuală a femeii (vers. 1) și puțin din istoricul ei (vers. 2). Apoi apare balaurul și este prezentat într-un mod similar (vers. 3,4). Abia apoi se trece la relatarea acțiunilor acestor două personaje în contextul viziunii (vers. 5-9). În schimb, la copilul de parte bărbătească din versetul 5 nu avem o descriere vizuală, poate pentru că El a fost prezentat mai devreme în alt mod (vers. 12-18).

II. Natura conflictului cosmic

Războiul din cer este înfățișat în limbaj militar. Apar termeni specifici: război (vers. 7 – gr. *polemos*) și „luptă” (gr. *polemêsai, epolemêsen*). În mod normal, termenii aceștia descriu un conflict armat. Dar pot avea și sensul figurat de certuri și dispute intense (Iacov 4:1). La o examinare atentă, observăm că războiul din cer este mai degrabă un conflict al declarațiilor decât un conflict militar. În capitolul 12 găsim patru mari dovezi în acest sens.

În primul rând, balaurul trage cu coada (gr. *oura*) după el a treia parte din stelele cerului. În Vechiul Testament, coada este simbolul profetului care spune minciuni (Isaia 9:15). În al doilea rând, în Apocalipsa 12:9, balaurul este numit „șarpele cel vechi”, o referire clară la minciuna

nile despre Dumnezeu spuse lui Adam și Evei în grădină (Geneza 3:1-6). În al treilea rând, balaurul (Satana) este aruncat din cer pentru că îi pâărăște pe credincioși (Apocalipsa 12:10). Cuvintele lui de învinuire și nu armele propriu-zise sunt cauza pentru care a fost aruncat din cer. Nu în ultimul rând, balaurul este învins prin „cuvântul mărturisirii lor” (vers. 11). Deci războiul din Apocalipsa 12 nu este un conflict militar, ci un conflict al declarațiilor.

III. Aplicarea principiului zi-an

Principiul zi-an este esențial pentru interpretarea corectă a profeției apocaliptice. În profeția apocaliptică, intervalele de timp sunt simbolice și împlinirea lor trebuie calculată în ani. Principiul acesta nu este notat sub forma aceasta în Scriptură. Însă Biblia ne dezvăluie acest model prin evidențierea echivalenței zi-an. În Numeri 14:34, cele patruzeci de zile încheiate cu răzvrătirea israeliților corespund cu cei patruzeci de ani preziși de rătăcire prin pustie. În Ezechiel 4:5,6, profetului i se cere să stea întins pe pământ câte o zi pentru fiecare an de neascultare a lui Israel și a lui Iuda. În Leviticul 25, săptămâna de șapte zile cu Sabatul ei este extinsă de la zile la ani. Mai există apoi porunca de a lucra pământul șase ani și de a-l lăsa „să se odihnească” în anul al șaptelea, adică în anul sabatic. În Daniel 9 sunt amintite cele șaptezeci de „săptămâni”, adică patru sute nouăzeci de ani. Noțiunea de odihnă sabatică subliniază o dată în plus regula zi-an din timpurile biblice.

Dar în ce situații să aplicăm acest principiu? Iată câteva criterii:

1) De vreme ce profețiile apocaliptice, precum cele din Daniel și Apocalipsa, abundă în simboluri, se recomandă luarea în considerare a unui sens figurat al numerelor menționate în ele.

2) Numerele simbolice nu sunt utilizate în general în vorbirea obișnuită. De exemplu, părinții nu obișnuiesc să spună că fiul sau fiica lor are 1 260 de zile, 42 de luni sau 2 300 de seri și dimineți!

3) Într-o înlănțuire de evenimente profetice, zilele trebuie luate ca ani când profeția are mai mult sens așa. Spre exemplu, în Daniel 7, fiecare dintre cele patru fiare domnește mai multe decade, ba chiar sute de ani. Însă despre adversarul principal al lui Dumnezeu se spune că domnește doar trei „vremuri” și jumătate (Daniel 7:25). Când o privim

din perspectivă profetică, devine evident că perioada aceasta profetică trebuie calculată în ani.

IV. Conceptul biblic de rămășiță

În Apocalipsa 12:17, poporul lui Dumnezeu din conflictul final este numit „rămășiță” (gr.: *loipôn*). Sensul original al acestui termen este de „supraviețuitori ai unui dezastru”. În caz de inundații, de cutremur sau de cotropire, o seminție sau un popor putea fi distrus complet. Dacă mai rămâneau câțiva supraviețuitori – o rămășiță –, atunci mai exista speranța refacerii (Isaia 1:9). În Vechiul Testament, cuvântul „rămășiță” a dobândit și sensul moral sau spiritual de „minoritate a celor credincioși”, prin care Dumnezeu putea salva rasa umană de la extincție, în pofida păcatului și răului din lume (Geneza 7:23).

Din acest motiv, termenul avea trei sensuri în Vechiul Testament: (1) *Rămășița istorică* – supraviețuitorii unei mari judecăți a lui Dumnezeu, ca de exemplu evreii duși în exil în Babilon sau rămași în țară. Ea este vizibilă, poate fi identificată și numărată. (2) *Rămășița credincioasă* – cei din rămășița istorică loiali mesajului și misiunii lui Dumnezeu din perioada respectivă. Ei fac parte din categoria celor despre care Dumnezeu știe că sunt ai Lui (2 Timotei 2:19). Ei nu sunt întotdeauna atât de vizibili ca rămășița istorică (1 Împărați 19:14-18). (3) *Rămășița escatologică* – toți credincioșii din timpul sfârșitului (Ioel 2:31,32), cei care vor putea „sta în picioare” (Apocalipsa 6:17) și care vor „răbda până la sfârșit” (Matei 24:13).

Cartea Apocalipsa face referire la cel puțin două tipuri de rămășiță. Rămășița credincioasă din Tiatira este alcătuită din supraviețuitorii apostaziei din perioada aceea (Apocalipsa 2:24). De asemenea, chiar înainte de închiderea timpului de probă, apare o rămășiță escatologică (din timpul sfârșitului; Apocalipsa 11:13; 12:17). Misiunea ei este aceea de a pregăti calea pentru a doua venire a lui Isus, așa cum misiunea lui Ioan a fost de a pregăti calea pentru prima Sa venire.

V. Mărturia lui Isus

În Apocalipsa 12:17, unul dintre semnele de identificare ale celor care fac parte din rămășiță este faptul că ei „țin” (gr. *echontôn*) „mărturia lui Isus Hristos” (*tên marturion Iêsou*). Aceasta înseamnă că Ioan a văzut că în timpul sfârșitului va reapărea darul prorociei pe care el

Însuși I-a primit (Apocalipsa 1:2). Sensul acesta al expresiei „mărturia lui Isus” se confirmă atunci când comparăm Apocalipsa 19:10 cu Apocalipsa 22:8,9. Cei care păzesc mărturia lui Isus în Apocalipsa 19:10 sunt numiți „proroci” în Apocalipsa 22:9.

Partea a III-a: APLICAȚIA PENTRU NOI

1. *Cum ni s-a modificat concepția despre lume și viață când am luat cunoștință de conflictul cosmic? Cum ar fi viața dacă nu am cunoaște acest fapt?* Conflictul cosmic oferă răspuns la trei întrebări existențiale: De unde vin? Încotro merg? De ce mă aflu aici? Cunoașterea conflictului cosmic dă sens și scop vieții noastre, ne oferă o perspectivă de ansamblu și ne ajută să privim spre viitor liniștiți, cu încrederea că el se află în mâinile lui Dumnezeu.

2. *Ce ne spune „conflictul declarațiilor” despre caracterul lui Dumnezeu?* În conflictul cosmic, cei care sunt de partea lui Dumnezeu pun pe primul loc iubirea și sacrificiul de sine, respectă libertatea ființelor create de El și nu constrâng, ci manifestă răbdare, căutând să ofere dovezi convingătoare. Dar Satana caută să biruiască prin persecuție (forță) și prin înșelăciune (minciuni). „Aruncarea” lui menționată în Apocalipsa 12:9,10 este mai curând una intelectuală, decât una fizică. Oștile cerești nu-i mai cred minciunile; argumentele lui și-au pierdut credibilitatea.

Felul în care Îl percepem pe Dumnezeu determină în mare măsură modul în care trăim și ne comportăm. Dacă Îl considerăm aspru și acuzator, vom fi și noi așa. Dacă Îl considerăm milos și altruist, vom deveni și noi așa. Devenim asemenea Dumnezeului căruia ne închinăm.